# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 27. februar 1986 *

*Høje Domstol.*

Denne sag har mange lighedspunkter med sag 302/84 Ten Holder, (Sml. 1986 s. 1821), idet der i begge sager er indgivet anmodning om en præjudiciel afgørelse af samme nederlandske ret.

Sagsøgeren i hovedsagen, der er nederlandsk statsborger, er bosat i Nederlandene sammen med sin mand, der efter det oplyste også er nederlandsk statsborger. Fra juli 1982 til 1. november 1983 drev manden selvstændig restaurationsvirksomhed i Belgien, men forblev bosat i Nederlandene i den nævnte periode. I februar 1983 fik parret en søn. I juni samme år ansøgte sagsøgeren om nederlandske børnetilskud, som hun kort efter fik tildelt. Principielt er enhver, der er bosat i Nederlandene, berettiget til børnetilskud. Sagsøgerens mand var forsikret i Belgien og kunne kræve børnetilskud i Belgien. Da den sagsøgte nederlandske sikringsinstitution blev opmærksom herpå, krævede den tilbagebetaling af de børnetilskud, der var udbetalt for andet kvartal 1983.

Sagsøgeren anlagde herefter sag ved Raad van Beroep, 's-Hertogenbosch. Retten var af den opfattelse, at sagsøgerens mand på det under sagen omhandlede tidspunkt i medfør af artikel 13, stk. 2, litra b), i Rådets forordning nr. 1408/71 var omfattet af den belgiske sociale sikringsordning, eftersom han var beskæftiget som selvstændig i Belgien. Den nævnte bestemmelse lyder således:

»Med forbehold af artikel 14-17:

b) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område.«

Bestemmelsen blev indsat i forordning nr. 1408/71 ved Rådets forordning nr. 1390/81 (EFT 1981 L 143, s. 1), hvorved forordningen blev udvidet til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende.

Den nationale ret har herefter forelagt følgende spørgsmål:

»Medfører henvisningen i artikel 13, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71 til en bestemt medlemsstats lovgivning som den lovgivning, der skal anvendes på en bestemt selvstændig, at denne selvstændige ikke samtidig alene i henhold til en anden medlemsstats nationale ret kan anses for forsikret i henhold til denne anden medlemsstats lovgivning vedrørende børnetilskud, med den følge, at han, henholdsvis hans ægtefælle, ved fællesskabsrettens virkning mister det krav på børnetilskud, som tilkommer ham / hende alene i kraft af den nævnte anden medlemsstats nationale lovgivning?«

* Oversat fra engelsk.

Dette er i det væsentlige det samme spørgsmål som det andet spørgsmål i Ten Holder-sagen.

Der er alene indgivet skriftlige indlæg af den nederlandske regering og Kommissionen, der har fremført de samme synspunkter som i Ten Holder-sagen.

Som begrundet i mit forslag til afgørelse i den nævnte sag er jeg af den opfattelse, at en person, der er omfattet af artikel 13, stk. 2, litra b), skal være dækket af en tvungen forsikring i den medlemsstat, der udpeges ved forordningen, samt at den pågældende ikke kan være omfattet af en tvungen forsikring i en anden medlemsstat. Den udpegede medlemsstat (konkret Belgien) skal derfor betale de samme sociale sikringsydelser til den pågældende, som en statsborger i vedkommende medlemsstat med bopæl på dens område har krav på. En anden medlemsstat (konkret Nederlandene) kan, hvis den finder anledning dertil, tildele den pågældende ydelser, men den er ikke forpligtet til det.

Hermed er det spørgsmål, som den nederlandske ret har forelagt, udtømmende besvaret. Efter hvad retten har oplyst, vil der imidlertid alligevel blive udbetalt børnetilskud i Nederlandene, uanset om der kan kræves børnetilskud i Belgien.

Sagen viser imidlertid, at der findes et hul i forordningen, som den gælder i dag. Det følger ikke af forordningen, at enten Nederlandene eller Belgien skal betale børnetilskud i hr. og fru Luijtens situation. Årsagen hertil er åbenbart, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 1390/81 ikke kunne nå til enighed om at udvide artikel 73 til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende. I henhold til artikel 73 skal den udpegede medlemsstat betale børnetilskud til en arbejdstager for hans børn, der er bosat på en anden medlemsstats område, som om de var bosat på den udpegede stats område. Der findes ingen tilsvarende bestemmelse vedrørende en selvstændig erhvervsdrivende. På det i sagen omhandlede tidspunkt var hr. Luijten således i medfør af artikel 13, stk. 2, litra b), omfattet af belgisk lovgivning, men Belgien var ikke forpligtet til at betale børnetilskud for et barn, der ikke var bosat i Belgien. Eftersom der muligvis ikke var krav på børnetilskud i Nederlandene, fordi hr. og fru Luijten var omfattet af belgisk lovgivning, blev de formentligt stillet ringere, end hvis forordning nr. 1390/81 aldrig var blevet vedtaget. Konsekvenserne heraf foreligger imidlertid ikke til bedømmelse i nærværende sag.

I lyset af det anførte er det min opfattelse, at det forelagte spørgsmål bør besvares således:

En selvstændig erhvervsdrivende, der er omfattet af artikel 13, stk. 2, litra b), i Rådets forordning nr. 1408/71, kan alene være omfattet af en tvungen forsikring i den medlemsstat, der udpeges ved forordningen. Der er imidlertid intet til hinder for, at en anden medlemsstat tildeler den pågældende sociale sikringsydelser, hvis den finder anledning dertil.

Den nederlandske regering og Kommissionen bør betale deres egne omkostninger.